

Передплата

на «РУСЛАНА» вивозять:

в Австрії:

на цілий рік 20 кор.
на пів року 10 кор.
на чверть року 5 кор.
на місяць 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік 16 рублів
або 36 франків
на пів року 8 рублів
або 18 франків
Пощинове число по 16 сот.

РУСЛАН

«Вирнеш ми очи і душу ми вирнеш: а не возьмеш милости і вир не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска» — З Руселанових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о 5½ год. пополудни.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. 1.
пл. Домбровського (Хорунжини). Ек-
спедиція місцева в Агенції Со-
коловського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє. —
Рекламації неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
20 с. від стрічки, а в «Наді-
славім» 40 с. від стрічки. По-
дяки і приватні доносеня по
30 с. від стрічки.

Парляментарне положенє.

(X) Дві події на політичній видівні звертають на себе бачність політичних кругів австрійських і угорських, се промова міністра-президента д-ра Кербера в бюджетовій розправі в палаті вельмож в п'ятницю, а також пересправи Молодочехів з правительством. Палата вельмож, в якій опинило ся добровільно а вчасти наслідком політичних обставин поважне число визначних парламентаристів і державних мужів, показала і сим разом в розправі над бюджетом, що не є машиною до голосованя, але перенята державною ідеєю в найліпшим розуміню сего слова. Чим голоснійше за Литавою гомонять оклики до розриву звязи між Угорщиною а Австрією, тим смілійше відзивають ся тут голоси за удержанєм звязи, яка піддержує могутність монархії. І в тій хвилі, коли палата вельмож промовила рішуче слово за удержанєм сеї звязи обидвох половиць держави, забрав голос також др. Кербер, щоби виголосити програмову річ, яка відбила ся голосним гомоном не лише по сю, але й по ту сторону Литави. Міністер-президент представив ся не як заскоружлий австрійський бюрократ, натхнений давним, централістичним духом. Він положив притиск на австрійський консерватизм, але додав, що бажаючи удержати і поправити те, що єствує, не нищити і перевертати самовільно, хоче «підготовляти національний мир, духовий і материяльний поступ населеня аж до висоти найліпше розвитку могутности».

Однак не обмежив ся сим загальним зворотом др. Кербер, але вказав заразом найважнійші задачі, які в найближшій часі треба конечно полагодити. На першій пляні стоїть язикове питанє (тут мав др. Кербер на тямці чешко-німецке, бо на єго погляд се питанє в иньших краях мало би прийти на чергу по розв'язці чешко-німецкої справи) і зазначив рішучо потребу, єго полагодженя, так що Чехи не потребують про замір д-ра Кербера сумнівати ся, а Німці не мають причини лякати ся.

Однак Молодочехи невеличкою більшстю, навіть против голосу свого голови д-ра Пацака рішили недопустити закона про білетовий податок (з котрого доходу має бути покрите знесенє мит, підвишенє пенсій вдовам і сиротам т. зв. старого стилю, себто тим, що повдовіли або осиротіли перед новим пенсійним законом і управильненє становища дияконів), а домагають перше полагоди язикового питаня і більшої участі в правительстві (значить якоїсь теки міністерської). В посольських кругах се становище Чехів викликає певного рода невдоволенє, тим більше, що оно так тісно звязанє з особистими змаганнями деяких чешких політиків, а також і длятого, що в сій хвилі, коли ведуть ся переговори з Уграми, треба би по зможі єдності всіх сторонниць ради державної. В суботу пересправляв др. Кербер в присутности д-ра Резека з чешкою парламентарною комісією і з чешкими консервати-

стами, однак не дійшов ще до ніякого висліду. Але справа мусить протягом понеділка рішити ся, позаяк на понеділковім засіданю поставлений на деннім порядку білетовий податок. Чехи забезпечили собі вже загамованє дальших робіт поставленєм наглого внесеня д-ра Плячка, хоч є ще надія, що сі перепони будуть усунені.

В своїй річі в палаті вельмож викликав др. Кербер велике вражінє також уступом в справі угоди з Уграми. В першій хвилі пояснювано значінє сеї промови, якби се мало бути ultimum зверненє до Угрів, однак наміром єго не було, виступати з погрозами, лише перед палатою вельмож ясно і недвозначно висловити свою програму, яка зовсім не виходить на визиск Угрів. Але міністер-президент мусів висловити свою тривогу задля відносин, які розвинули би ся наслідком розриву звязи обидвох держав, а заразом вказати на се, що в усякій умові одна і друга сторона повинна зробити якісь уступки, і що не лише Австрія має все уступати. Др. Кербер заявив, що Австрія хоче угоди, котра є потрібнійша для Угор як для нас, але не угоди за всяку ціну, не угоди, яку лише Австрія має оплатити. В Пенші зробила ся річ велике вражінє, однак дневникарство угорске мимо гордовитого тону доволі тверезо опінює річ д-ра Кербера і все-ж таки промовляє за удержанєм спільности. Становище Австрії і успіх щодо угоди буде залежати отже у великій часті від становища Чехів.

Д О П И С Ь

З Коломиї.

Шановний тутешній дописователю, що недавно «звеличав» маститого д-ра Дудикевича та єго ад'ютантів в тутешнім брацтві церковнім, позабув чомусь на ще одного «презрядного» архуунія о. саветніка Войтхівовського, катехита гімназьяльного, що рівнож «не знати як» взяв ся у брацтві побіч д-ра Дудикевича та єго вибранців. О. Войтхівовський се не аби який педагог, в котрого «кождий новоєриет», себ-то народовець без ввімки «лайдак» — ipsissima verba о. саветніка Войтхівовського! Коли який Русин не хоче мати віщо спільного з царославною матушкою московскою, то він після «убіжденія» о. Войтхівовського, є лайдаком. Се як-раз педагог, котрому віддано духовний провід рускої гімназії в Коломиї! Варто би знати, які властиво «засади» має сам атець Войтхівовський та чого він годен научити молодіж гімназьяльну, если в него народна програма виголошена р. 1890. прилюдно в соїмі пок. Митрополитом Сильвестром є ні менше ні більше лиш лайдацтвом? Тільки що-до «убіжденія» сего катехита і члена брацтва церковного в Коломиї. Особливим доказом педагогічних «дарованія» о. Войтхівовського є слідуєчий факт: Тутешнє брацтво загадало, ще за давнійшого виділу, основати ту дім Сестер Служебниць та спровадити вже в тій цілі настоятеля твхже о. Єремїю Ломицького для полагодженя деяких формальностей. Нарав атець Войтхівовський, яко педагог, став «окунем» та зажадав на скликанім ad hoc засіданю брацтва, щоби молоденьким Служебницям від-

дати під опіку гімназьяльну молодіж бурси, а коли члени братства на таке dictum сьміяли ся єму прямо в лице, то маститий атець Войтхівовський ані раз не відступив від свого «педагогічного убіжденія» та контривав так довго, доки на велику шкоду тутешньої парохії справа дому Служебниць не відтягнула ся на неозначений час. До чого він доведе, як побуде довший час в тутешній гімназії, мож сподівати ся. Се правдива але і одинок хіба наших руских гімназьяль, що мають кацанів катехитами. Вєі они мають такі самі «убіжденія» як атець Войтхівовський та лиш не дурні продуковати ся ними так, як компаньон станицлавівських фаміліянтів, тому і не дивно, що своїми крайню противними поглядами в народних справах не можуть позискати для себе ні довіря, ні симпатії гімназьяльної молодіжи. Та в нас може не довго се буде. З жерела дуже достовірного знаємо, що маститому д-ру Дудикевичу, протекторови станицлавівської консисторії не «сподобав ся» жаден з кандидатів, які подали ся на тутешню парохію, тому то на жаданє д-ра Дудикевича має бути повно розписаний конкурс на парохію в Коломиї, а на єю посаду «уємотрил» др. Дудикевич як-раз свого друга о. Войтхівовського, котрого при помочи деяких польських радних сподіває ся на певно переперти. Поживемо, то побачимо! Щоби нас однак ніхто не посудив о дотеп, коли скажемо, що фактичним управителем станицлавівської кацанської консисторії є наш др. Дудикевич, то додамо до того, що маститий архуунїят має в станицлавівській консисторії навіть свого постійного «представителя», брата звісного лицобоя, свого б. конципієнта д-ра Алексєвича. «Mein Liebchen, was willst du noch mehr?»

Під конаць, ще про нашого о. завідателя д-ра Хомишина. Коли о. др. Хомишин собі так дуже бажає, щоби про него в «Руслані» не писати, то се хіба має так розуміти ся, щоби про него дещо «прихильного» писати до «Галічаніна», а тоді буде мати о. др. Хомишин протекцію у д-ра Дудикевича, а через него дійде назад до такої ласки в станицлавівській консисторії, яку мав перед відходом із Станицлавова. Сьвідчить се заразом наглядно, до чого довела вже деморалізація нашого духовенства, пропагована від десятка літ клікою перевертнів в станицлавівській консисторії. Sapienti sat.

Палата панів.

На першій засіданю палати панів замітна була промова президента міністрів д-ра Кербера, в якій він порушив головні питання австрійської політики. В справі національного питаня заявив бесідник, що оно мусить стати порішенням. Правительство рішило єю важну справу підготовити до полагодженя. Треватє розв'язанє національного питаня введе нове уформованє відносин в палаті послів, котре запевнить палаті правдиву спосібність до полагоджуваня важних державних задач. Мимо парламентарного полагодженя бюджету, дотеперішній спосіб наряд не дасть ся удержати, треба буде подумати над иньшим методом і наслідувати примір иньших держав в нормальнім і скорійшій полагоджуваню бюджету. Конечною річею є, аби перед кождою сесією мати вже більше менше уформований образ ходу сеї сесії і не тратити часу,

потрібного до праці. Однак передовсім маємо обов'язок через полагоджене національного питання оперти державу на сильних підвалинах. — Президент кабінету застерігає ся дальше против евентуального закиду, що Австрія хоче використати Угорщину, або здержати її економічний розвій. Австрія має в Угорщині головний торг для продуктів свого промислу, а рівночасно є головним торгом для продуктів угорського рільництва. З того можна би заключати, що економічна спільність обох держав стоїть на сильних ногах і не повинна бути квестіонована. Але так не є. Суть іменно інші обставини, котрі стоять на перешкоді, так, що не можемо затаїти перед палатою моїх сумнівів що-до результату так довго триваючих вже переговорів. Не хочемо нарушити угорського стану посідання, ані що небудь забирати, але не можемо дозволити на се, аби була можлива інтерпретація в некористь Австрії. Так само конечно є управильнене условій нашого економічного істнованя і тут від наших услівій не відступимо. Однак всі мусимо старати ся о скорі закінчені переговори, аби не допустити до примусової ситуації, з правила нещасливої, котра не дасть ся погодити з поняттям мирового діланя. Хочемо іти до найостаточніших границь ввічливости, аби задержати спільність, але не причинимо ся до спільности, котра не буде істнувати в дійсности. Щодо бюджету, бесідник заявив на кінци, що австрійський бюджет опертий на сильних підставах, але в будучности треба поступати дуже осторожно супротив видатків, котрі увійшли до бюджету.

На другім засіданю палата панів покінчила по черзі

всі розділи бюджету,

і приступила сейчас до третього читаня бюджету і прийняла бюджет в третім читаню. Вкінці відбула тайне засідаче в одній справі що-до нетикальности членів палати.

Державна рада.

По відчитаню внесень та інтерпелаций прийшов на дневний порядок дальній хід дискусії над законом

про речинцеву торговлю збіжем,

по промовах пп. Пешки і рефента Пля ухвалено перейти до подрібної дискусії, яку по довтім часі покінчено і цілий закон про речинцеву торговлю збіжем *принято в другім і третім читаню.*

Перед замкненем засіданя звели

велику бучу

Всімці між собою з причини, що Вольф домагав ся, щоби справоздане комісії посольської нетикальности про видане Шалька судови, прийшло на дневний порядок слідуячого засіданя. Шенерер собі-ж зажадав, щоби так само видано Вольфа судови задля скарги Верганіого, редактора «Deutsches Volksblatt-y» і оба противники стали обмітувати себе найордinarieйшою лайкою та погрозами.

Відтак президент повідомив палату, що вплинули

два наглі внесень,

одно пос. Плячка з завізванем правительства, щоби недобір, який повстане із внесень мит, підвищення платні судовим практикантам і авскультантам та диюристам і емеритам, став покритим з касових засобів попередних літ; друге пос. Кльофача в справі мнимого впливаня архикн. Франца Фердинанда на судню в Бенешові в справі якогось робітника, обжалованого о крадіж.

Слідуяче засідане в понеділок о год. 3. попол. На дневнім порядку: закон про податок від величичих білетів, а дальше справа виданя судам пп. Вольфа і Шалька.

Новинки.

— **Календар.** Ві вторник: гр.-кат. Константина, Єлени; рим.-кат. Кльотильди. — В середу: гр.-кат. Василиска; рим.-кат. Квірна.

— **Від Адміністрації.** Просимо наших ВП. Передплатників, відновити передплату і вирівнати залежлости, бо на кредит не будемо посилати часопис.

— **Виклад д-ра Студинського,** в тов. ім. Котляревського, про нашу драматичну літературу XVII віка, відбув ся в суботу о 6. год. в Народнім Домі на третім поверсі в сали Па, перед численною аудиторією яких півтора сотки осіб. Бесідник обговорив в сій першій лекції західно-європейські і польські впливи на повстанє нашого вертепу, який становить зародок нашої драматичної літератури. Про «вертеп» в XVII віці обіцяв розказати на другім викладі, який відбуде ся в середу 4. червня о 6. год. вечером.

— **Дівич-вечер** рускої віділової школи у Львові відбув ся в сали Народного Дому в суботу при співучасті численно зібраних родичів і публіки. На естраді розставились дівчатка в народних строях, як довгий вінець пільних цвітів: блаватів, маків, ясрків та незабудьків. По вступнім слові проф. Пачовського співав дівочий хор різні пісні на два голоси. Найліпше удав ся спів «Закувала та сива зазуля», поминувши за слабкий трохі альт. З деклямацій випала майже артистично «Розрига могла», а дві прочі були проголошені зрозуміло і з добрим пам'ятним опанованем. Продукції на фортепяні свідчили про добру школу п-ни Прокошівної; друга шумка Витвицкого мусіла бути публікована на загальне бажанє. На кінци відсьнявано «Ще не вмерла», який підхопила і публіка, повставши з місць, а далі з посеред публіки заінтовновано «Не пора» і співано сю пісню аж до відходу. Настрій сего Тарасового торжества був дуже сердечний і величний.

— **3 Наукового Товариства ім. Шевченка.** Дня 3. червня ві вторник буде засіданє історично-філософської секції о 6. години вечером точно, з таким порядком: 1) Др. І. Франко, Козак Пляха. 2) Проф. М. Грушевський, Два селянські контракти з поч. XVI. в.

— **Абще русская культура** наших москвофілів проявляє ся у палочництві. Бл. памяти консолидація зачалась була палочництвом на Замковій горі і кінчить ся... палочництвом. Після звісних побоїв акад. Свенціцкого, ред. Мочаловского і сторожів Народного Дому підчас «Нікалаевской вечерінки» та нападу др. Черлючакевича, проф. Луцика і Левандовского на гімназіястів підчас ювілейного концерту в честь о. Матковського, — збув ся тепер, підчас «сабранія» «Русской Ради», вже третій напад кацапської зволючи на нашу молодіж. Коли старі ерадики радили в сали, як власну матір розпинати, то їх синки, молоді яничари, узброєні в боксери і палиці устроїли на коритарях Народного Дому нагінку за «казачками-українцями» і побили тяжко трех учеників рускої гімназії: Сімяновича, Гайдукевича і Любовича. Воно і не дивно, що поклонники пагайки та мужицьких різок хотять заводити тут московський лад сили п'ятука та звірських побоїв, але наша суспільність не повинна стерпіти таких нападів тих народних первертнів, а злукою всіх своїх сил прецінь раз їх викинути зовсім зі своєї громади та ввелімувати з народного житя.

— **Конкурс.** Товариство взаїмних обезпечень «Дністер» прийме зараз *ліквідатора* до шкід огнєвих. Зголошеня треба подавати тільки на письмі і долучити оригінальні свідочтва або відписи, *опис житя* і попереднього занятя, і *докази брагового уздібненя*. Платня через перший рік 1.800 кор. Перший рік є роком проби. *Дирекція.*

— **Церковні справи на Буковині.** Кривди, які на народнім полі наносять буковинським православним Русинам румунські церковні верховоди, спонукали буковинських Русинів домагати ся цілковитого розмежованя їх від Румунів на церковній області. Черновецька «Буковина» пише в тій справі: «Вправді Русини доси не можуть нарікати на особу теперішнього генерального вікарія а будучого митрополита єпископа о. Владимира Ренту, котрий своїм високим образованем і званем теперішнього св'ята, дає як найбільшій надії, що він далекий від всякого національного шовінізму не буде і нас Русинів як се злопамятної слави митрополит Морар робив, переслідувати; то все таки не зможе він бути для нас справедливим, коли буде змущений рішати наші справи з такими фанатичними румунськими дорадниками, як Калінескул, Бежан, Прокопович і т. и.». Дальше «Буковина» доказує, що будучий митрополит, хотяй би він і як далекий був від національного шовінізму, а приданий лише виключно інтересам буковинської церкви, не в силі буде постояти на довго при своїх засадах справедливости при теперішнім складі консисторії і національній борбі. Тому «Буковина» подає як найрозумніше средство проти кривдженя Русинів отсе: «розділити буковинську архидієцезію на дві рівноправні дієцесії, на руску і румунську, відповідно до заселених ними територій, з особними єпископами і консисторіями». З матеріального боку нема ніякої трудности, бо буковинський релігійний фонд вистарчить ще на одну дієцезальну управу.

— **Страйк будівельних робітників** ще не покінчив ся. Робітники не пристали на услівя, подиктовані їм будівельними підприємцями. Минулого тижня страйкуючі поводили ся спокійно.

Нині в понеділок зібрали ся робітники на Стрілецькій проци на віче, а коли по вічу упало кілька каменів в вікна сусідніх каменіць, надіхала ескадрона гузарів і розігнала зібраних. При тім не обійшло ся без проливу крови. 24-ох робітників і одного гузара ранено. Коли війско уступило з площі, почали напливати уртками робітники, забарикадували дошками входи з улиці і з зав'язям розпочали діло знищеня. На цілій площі Стрілецькій повибивали шибви а в партерах навіть з рамами, поломали ліхтарні і все, що лише попало під руки.

О 12. год. в полудне прабув баталіон війска і очистив Стрілецьку площу з робітників при помочи кількох салів сліпими патронами. Війско замкнуло всі улиці, що ведуть на площу, а товпи робітників залагають сусідні улиці. Стан грізний, бо число страйкуючих доходить до 5.000. Пополудни робітники потягнули товпою на Рибу площу.

— **Револьверовий замах у Львові.** В суботу о 5. год. вечером якась молода жєницина стрілила з револьвера до інжінера п. Лібанського на порозі «Нафтового Дому», в яким містять ся редакція «Stow-a polsk-ogo». На щєстє п. Лібанський мав на грудех шовкову краватку і куля перебила її, але стратила силу і лише легко зранила п. Лібанського в груди. По замаху нападениця відійшла скорим кроком, але її придержано і передано поліції. Показало ся, що незнакома є жєною проф. Яреми з Перемишля і терпить на мавію переслідуваня. По списаню протоколу відвезено її до заведєня на Кульпаркові, де она була вже передіте.

— **Жиди а війско.** Як жидки боять ся війска, послужить приміром подія, що приключила ся сего року в Делятині. Вісім жидків відважило ся позбавити себе слуху, аби лише оминути війскову службу. Але штучка їм не вдала ся, бо жандармерія вислідила справу і жидків не лише заасертеровано до війска, але в додатку ще замкнено до в'язниці.

— **Голод в Боснії.** До «Stow-a polsk-ogo» доносять з Боснії, що над тамошніми поселєнцями в Галиччині висить змора голоду. Найбільше загрожений є повіт прияворський, на границі Славонії, де емігранти поселили ся в найбільшій числі, хотяй в тім повіті земля пісковата і найменше родить. Богато емігрантів приневоленних голодом пішло у жєбри до сусідних міст, а в Банялюці ходить до кількасот жєбраків, чого там передіте не бувало. — Не сумніваємо ся, що сими емігрантами є виключно Русини, бо мазури не виїздять до Боснії. Чи ж треба ще більше відстрашаючого приміру, аби спвннити еміграцію до Боснії?

— **Іспит зрілости** в львівській школі реального відбув ся в днях 21. до 31. мая с. р. Свідочтво зрілости одержали: В відділі А: Ст. Арвай, Й. Біркман, Р. Бірувка (з відзн.), Л. Даймель (з відзн.), Фр. Домбровський, М. Добжанський, Б. Ігнатович, А. Якубек, Р. Явеллі, Б. Ярецький, К. Коморницький, В. Кренціпрох, М. Крицький, Стефан Манастерський, Ю. Маньковський, Е. Мянновський, Ж. Пехорський (з відзн.), Ст. Полудневський (з відзн.), М. Пшибиловський, Й. Розенбуш, Р. Рудковський, В. Шмід, Л. Стахевич, Е. Тіль, Ст. Вікторін (з відзн.), П. Врублевський, Т. Керекій (екстер.) — В відділі Б: Й. Арвін, Г. Феллер, А. Гебгард, Н. Ізак (з відзн.), Р. Януш, В. Юффе, Юрий Котович, Ст. Красуский, В. Крогудський, М. Лозинський, Стефан Лукасевич, А. Марконі, Я. Мазр, В. Огородзівський, Е. Ожеховський, Б. Озарский (з відзн.), Т. Перуц, А. Шенфельд, М. Стемплер, Г. Шеліга (з відзн.), Ж. Труханович (з відзн.), Ф. Тиский, К. Медвеский, Ч. Закієвський, К. Зельонка і Р. Ляхшмід. 4 учеників одержало поправку, а двоє репробовано на рік.

— **Огонь** знищив в Підлісках малих коло Львова 20 господарств. Шкода вносить над 60.000 К. З погорілиців 14 було обезпечених в «Дністрі», 2 в «Славії», 2 в краківських товариствах, а 2 не було обезпечених.

— **Російський офіцир.** В Росії всякі насильства офіцирів уходять майже безкарно і то доводить офіцирів до бути і сваволі. Недавно тому офіцир Фрайлебен, корнет драгунського полку з Броцлавка, син презеса емеритальної комісії, радника двору, позволив собі на таку сваволу, яка вже мабуть не повинна уїти безкарно. Сей офіцир приїздив собі до Варшави дуже часто на гулятику, а оноді всів в Броцлавку до поїзду з якоюсь дамою і заждав окремої переділки в вагоні. На нещастє не було місця, тому кондуктор не дав сепаратки. Тоді офіцир почав кидати ся в злости, а коли кондуктор попросив о білет, скинув єму офіцир шапку на землю, та почав єго лаяти. На донесєне кондуктора о грубім поведєню Фрайлебена прийшов надкондуктор і просив ємво о білет; тоді офіцир скинув і єму шапку на землю, а шаблею рубнув надкондуктора в руку. Поїзд стану на стації, а офіцир вискочив на перон і там почав січи надкондуктора по голові. Ранений упав на землю в калужи крови. Ніхто не міг Фрайлебена розоружити, аж збуджений криком генерал-лейтнант кн. Тумянов вискочив на перон і зажадав віддачі шаблі і револьвера. Надкондуктора відіслано до шпиталю, звідки мабуть живий не вийде. Фрайле-

бен поїхав спокійно повозкою до Варшави і до перва аж в полудне арештовано его. Фрайлен не боїть ся нічого, бо по перше є сином високого урядника а по друге є офіциром російским, а яко такому уходить все безкарно.

— **Москалі в Манджурії.** Віцекороль Шангаю вислав одного з китайських офіцирів до Манджурії, аби він тихцем розвідав ся про силу стаціонованого там російского війська. Після справоздання сего офіцира стоїть в Манджурії 116.000 Москалів, крім тих 8.000, що стережуть будови залізниць. У східнім Сибірі є 130.000 російского війська, так що Росія сим чверть мільоном війська може в одній хвилі загорнути Манджурію під свою власть.

— **Канадійське правительство** сушить собі голову, яку ще прислугу може віддати королеви Едвардови і кількох людей має вислати до него на поклін підчас его коронації. В Отаві оголошено 9. с. м., що яко репрезентанти канадійської міліції пойдуть на коронацію 22 офіцири, 692 рядових воєків і капеля полку канадійско-королівської артилерії. Війско буде змобілізоване в Квобеку і під-комендою полководця Піла та відпливе 7. червня до Англії.

— **Через ошибку.** В Лукові існує від кільканайцяти літ фабрика виробів залізних під фірмою «Брата Перліс»; є она власністю братів Володислава і Миколи Перлісів. Перед кількома днями видалено з фабрики нездарного слюсаря Баньского. Дня 21. мая прийшов Баньский до фабрики і заявив, що має картку до «пана», яку мусить віддати «панови» особисто. Позаяк тоді находив ся в однім з варстатів Миколай Перліс, проте показав его Баньскому. Баньский наблизив ся до него, подав ему картку, а коли Миколай нахилив ся, щоби єї перечитати, ударив его Баньский з цілою силою в живіт довгим штилетом, а заки збігла ся челядь і розоружила Баньского, той кілька разів обернув штилет в рані. Миколай Перліс жив лиш кілька минут. Баньский по довершеню атентату заявив, що «пан Миколай упав жертвою ошибки, бо властиво Володислава хотів убити.

— **Конкурс на посаду окружного лікаря** з оєідком в Ланчині оголошує надвірнянський повітовий виділ. Платня 2000 К річно. Поданя можна вносити до дня 1. липня с. р. — Магістрат м. Теревовлі оголосив конкурс на посаду міського ветеринаря з платнею 1000 К річно, з речинцем до 15. червня с. р. — Дирекция рілничої академії в Дублянах розписала конкурс на 4 вільні від оплат місця в сій академії. Першенство мають гімназіясти і реалісти з іспитом зрілости. Поданя до 15. липня с. р. — Намісництво оголошує конкурс на одну стипендію 210 К річно для правників або філософів рускої народности. Поданя до 15. червня с. р. (Газета львівська ч 123).

— **Для тяжко хорого письменника,** що не має средств до життя і лічення, відкриваємо складку. Потреба скорої помочи доконечна. Не надуживаємо сердечности наших читачів, коли і сим разом відкликуємо ся до них з просьбою о поміч. Гріш не піде на марне, бо по видужаню відплатить ся хорий нашій публіці своїми літературними працями. Всякі датки просимо надсилати з допискою: «для тяжко хорого письменника».

— **Ц. к. Дирекция залізниць державних у Львові** оповіщує:

Австро-угорско-баварський залізничий союз. З днем 1. червня 1902 увійде в жите нова тарифа часть IV зшитка 4, в якій містять ся ціни єдиничні для перевозу дерева з Галичини і Буковини до Баварії.

Північно-німецький-галицький полуднево західно-російський рух граничний. З днем 1. червня 1902. увійде в жите додаток III до 2 зшитки II части тарифи.

По мысли розпорядження ц. к. Міністерства залізниць з дня 6. мая 1902. ч. 16591|16 входить в жите з днем 1. червня с. р. нова тарифа для пакерів залізничих на шляхах ц. к. австр. залізниць державних і на залізницях локальних, що остають в державнім заряді. Блисні пояснення подадуть афіши, які умістять ся на всіх залізничих стаціях.

— **На фонд акадємичів** прислав на наші руки Впр. о. Іван Попель парох Довгополя 20 К яко рату за червень; доси від дня 16. мая зложено у нас 32 К.

— **«Для тяжко хорого письменника»** зложив Вив. Ілля Матеїк з Коломиї 2 К; разом доси зібрано 69 К. Сю квоту доручили ми інтересованому.

— **Родимці! Памятайте на фонд будови приватних гімназій!**

Наука, штука, література.

— **«Зоря» ч. 5** (видавана в Коломиї) за май 1902 містять: Борба під Термопіями. — Солод-

ко вмирати за відчину. — Русникам-дівчатам. — Чого учать нас Термопії? — Фортуна.

Телеграми.

Відень, 2. червня. Вчерашна Wiener Ztg. оголосила санкцію бюджету на 1902. рік.

Відень, 2. червня. Цісар іменував каноніка митрополичої капітули кс. Андрея Йордана архиепископом в Гориці.

Будапешт, 2. червня. Греко-кат. єпископ Великого Варадина Павло помер вчера нечаянно в Слатіні.

Лондон, 2. червня. Бюро Райтера оголосило телеграму лорда Кіченера з вчерашною датою: «Протокол, з условинами підданя Бурів, підписали вчера вечером о 10. год. 30 мін. всі делегати Бурів, Мильнер і я».

Відень, 2. червня. До Pol. Corresp. доносять з Царгороду, що Румуни і Вірмени утікли з села Бекеут, в санджаку Сеерт, аби спасти житє перед Курдами, які почали різню в єусідних селах.

Лондон, 2. червня. В Шангаю Боксери врізали всіх чужинців і знищили всі християнські церкви.

Лондон, 2. червня. З Петербурга доносять, що в Саратові вибухнули розрухи. Ув'язнено ко-ло 80 осіб.

Жертва на храм Божий.

Сумно то дідови, коли на старі літа свої мусять витягати свою руку по милостиню до чужих людей, бо діти свої дати єї не можуть, бо не мають; однако їде старовина в далекий і широкий світ і потішає ся тим, що є милосердіє у Бога і людей. Так і мені яко душа-стиреви випало на старші мої літа іменем Христа, іменем моїх братей, моїх словесних овець забрати в свої руки торбу пастушу і кий, і піти в широкий світ, звертаючи ся до милосерних сердець, бо діти мої духовні кажуть: — Отче — хліба для душі не маємо, ми церкви не маємо, а як Христос сказав: «Пастир добрий душу свою полагає за овци своя» — так і Ти Отче положи за овци свої труд свій, іди і проси за нами, а ми разом будемо молити ся за Добродіїв наших, без котрих ми не в стані побудувати Дому Божого.

Отож іду я за голосом мені повірених парохіян і прошу о ласкаві згляди, прошу о ласкаві жертви на нашу церкву, та прошу не безпідставно.

Ото два віки пережила наша церквця на хвалу Божу і на пожиток людям; днесь зуб часу положив на ній своє знамя. Она стоїть старенька, мала і згорблена, похилиє ся до тих могил, які єї окружають і немов сама хоче в могилу покласти ся.

Сам найвисший час забрати ся до будови нашого Дому Божого.

Но якже се зробити? Число моїх парохіян є так маленьке, що они своїми силами не поставили би нову сьвятиню так скоро, як того вимагає потреба. До того крайня нужда між нами відбирає їм всяку надію на здвигненє своїм власним коштом нового Храму, до котрого они щиросердечно привязані.

Найже не перегомонить безуспішно моя просьба нинішня! Най скрушать она Ваше Високблагородне Серце і побудить Вас не відтягнути Своєї Щедрої Руки від нас! Кожду жертву, хотьби і малу, приймемо з великою подякою. Просимо сердечно, чи то о відправленє акафиста, чи о дар із скарбони церковної, чи о жертву із власних средств на ціль будови нашої церкви!

За Ваше жертволюбіє Бог най помилує і спасе Вас.

За комітет парохіальний:
Николай Сенета
парох в Бикові.

Всякі датки просить ся присилати на руки пароха о. Николая Сенети в Бикові, п. Медика.

ВАСИЛЬ ЩУРАТ.

Поезия XIX віка.

ЛЕКОНТ де ЛІЛЬ.

Леконт де Ліль (1820—1894) патріарх Парнасчиків, творців безособової поезії в артистично-викінченій формі, що взяли свою назву від збірної книжки „Parnasse Contemporaine“. Як Гюго в „Legende des siècles“, так Леконт де Ліль стрібував представити дії людскости, єї культи і вірованя в „Poèmes antiques“, (1853) і „Poèmes barbares“ (1862), але з тою різницею, що виявив при-тім більший талант і більшу глибину філософічної мисли та інтуїції. Смуток, який ляг на тих поезіях є лиш впливом ідейного розчарованя. Він ширій, хоч і веде поета до бажаня нірвани.

Джіган-Ара.

Колі зійшла ти цвѣтом зоряних левад на сьвіт сей, Джіган-Ара, рай був у природі, Дрожав блакит, коли ти в ханів охороді, в колісці, на постілці з пурпурових шат, засяла ніби рожа в Тимуровім роді.

Зорі твоїх уродив, красна зір усіх, Тобі скупала очи в блиску променістим. І ўхом ти почула в шумі урочиетім привітні поцілї прадідів твоїх, що злінули в могільнім привиді тиністим.

З нового міста Делі пишний огорд несє тобі у груді пахоці з надвору. Народи молячі ся в ту велику пору тебе благословляють біля божих вод, — несє луна їх мольби в темну гущу бору.

Дитятком гарач ти дістала з сьотні міст. Мечѣти осмикутні нѣчами і днями під мәрмур веж ясєнні слали фіміяма. Однак твій любий осьміх був ясєнїший звїзд, ясєнїший всіх мечѣтів, що горять огнями.

Щоб всяк тобі на сьвітї був душею рад, щоб і злочінець славив тої хвилі блиски, коли на сьвіт ти в перве глянула з коліски, засудженям від горда вже відпів ніж кат. З твоїх зітхань найперших не один брав зіски.

Так в почести, в любови ти росла раз в раз, втїшаючи Монголів зємлю чаром Феї, як чїста філя бѣжа в білости лелєї, гіднїша йти в обійми смерті в ранний час ніж в рўки вїтязя весєлної усєї.

Свій край за рай ти мала в час дитячих літ. Сливало вїчно щастє з висших сфер незнаних на тього батька працю й труд єго підданих. Та де-ж від хмар зрадливих визволивсь блакит, де ранок, щоб мав вїчні чари крас весняних?

В блакиті, де проміне граєть ся на всєм, понура хмарка криє сїмя грому в лоні: от-так в т м домі зрада з гордостю долонї незамітно підносить і росте у нїм нїма, жадна і хїтра — з зором мов при сконї.

Джіган любив тебе лиш, цвѣтко майських нив; радів красі пещєній. Вид єго безцвѣтний лиш ти виєнювала ніби ранок літний, коли він з жахом бачив, як лукавством жив блїдїй, понурий Сейб — той хлѣпець непривіт-ний.

«Мов дѣчко, перло, цвѣтко, мов мені тепер, чого бажаш? Все дам: цвѣтнякї, палати, жемчужні ожерєля, найдорѣжші шати, чи з чужозємних птахів сніп чудових пер, — мов дѣчко, що по сєрци? Все я можу дати!

«Чи кризь віконницю ти в ранний час весні царєвича вже в Анду чи з Хазаку вздрїла, що рівниною Джемми гнав конєм без діла, гнав бїстрі антїльопи чєрез рівнини? Чи може в любїй пташці вже любов затїла?

«Скажї! твоїм він бѣде. Лиш мені повіж! Аллаг! вже острять сталь мої синї нещастнї; тремтять, що поки я живу, — не бѣдуть власнї. Однак ти все мой! Мої ти старість тїш; най чїю віддих твій в останні хвилї страстнї».

Дівчя! ти вцїлувала в сїву скрань, в чолѣ Джігана, що погнув ся в тугах мовчаливих.

